

[Jens Møller.]

øvrigt at følge ovennævnte principper, så vil kristeligt folkeparti gerne være med til at søge en løsning af Danmarks økonomiske krise sammen med regeringen.

Poul Westergaard (DR):

I gennem 13 år har retsforbundet været uden repræsentation her i folketinget, holdt ude af valglovens spærreregler. Men nu er retsforbundet her igen. Fem nye medlemmer af retsforbundets folketingsgruppe har ligesom mange andre nye medlemmer her underskrevet en højtidelig erklæring om, at de vil holde grundloven. Som en konsekvens heraf har vi straks fremsat et lovforslag om ændring af valgloven, sådan at spærrereglerne fjernes og valgloven kommer til at opfylde grundlovens krav om, at den skal sikre en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne. Vi håber på en velvillig modtagelse af dette forslag.

Så er det vel i øvrigt rimeligt, at vi efter så mange års fravær herfra ved denne lejlighed fremkommer med nogle mere generelle og principielle oplysninger om, hvor regeringen, hvor folketinget kan finde retsforbundet i det samarbejde, der skal foregå her i tinget. En retsafgrænset personlig frihed for hver eneste borger og alle borgeres lige ret i økonomisk og politisk henseende er de mest fremtrædende grundkrav til samfundets virkemåde, som stilles i retsforbundets idéprogram. Det er opfyldelsen af disse krav, vi altid har haft for øje, og som ligger retsforbundets folketingsgruppe på sinde.

For os drejer det sig om et selvstændigt Danmark med sine grænser åbne over for hele verden, grænser, hvorover varer og viden og venskaber frit kan udvikles og udveksles, men jeg understreger: et selvstændigt Danmark, der ikke underkaster sig nogen magtblokks formynderi, og som ikke lader sig opsluge af den planlagte EF-union. For os drejer det sig om at sikre den enkelte borgers selvbestemmelsesret under skyldig hensyntagen til andre borgeres selvbestemmelsesret. For os drejer det sig om retfærdige love, for et trygt og et godt fællesskab mellem ligeberettigede borgere. Med andre ord: vi ønsker en begrænsning af den nuværende statsmagt ved bortskaering af utidigt formynderi, utidig pleje af særinteresser og overflødig administration.

Så vil vi meget gerne i det høje ting søge forståelse for og tilslutning til det etiske synspunkt, at alle borgere i vort samfund bør fødes med lige ret til naturens rigdomskilder, med lige ret til de jordværdier, der med en naturlovs nødvendighed opstår ved samfundets, ved fællesskabets vækst og udvikling, og som altså ikke skyldes nogle enkelte personers særlige indsats.

Vi vil være helt åbne for et samarbejde om den bedste og den bredeste løsning på dette spørgsmål, men vi har svært ved at se nogen løsning uden en løbende afgift på de fællesskabte jordværdistigninger, en afgift til fælles bedste. Problemet har en social side. Alle vil jo gerne social retfærdighed, men vi tror ikke et øjeblik på social retfærdighed i et samfund, der ganske passivt ser til, at det jordejende mindretal ved jordværdistigning beriges med en 10-12 mia kr. årligt, 10-12 mia kr., som går fra dem, der skaber værdierne ved deres daglige, slidssomme arbejde. Vi tror ikke på social retfærdighed i et samfund, der i en grad som det danske samfund møder sine nye og sine unge generationer med ublu krav om, at de skal betale de ældre jordejende generationer enorme summer for at overtage den fædrene jord, den samme mængde jord, som altid har ligget her og aldrig nogen sinde har forlangt en krone for at blive liggende.

Problemet har også en samfundskononomisk side. Alle vil gerne orden i den offentlige økonomi og i den private økonomi, men vi tror ikke på orden i økonomien, før jordspekulationens ødelæggelser fjernes. Ved spekulation pustes jordværdierne yderligere op. De belånes til stadighed, og de åbner for et overforbrug hos visse privilegerede grupper. Samtidig må erhvervslivet mangle midler til investering i mere risikoprægede, men langt mere samfundsnyttige produktioner, og så får vi høj rente.

Vi ser jo, hvor sorgløst de oppustede jordværdier pantsættes i opgangstider, men ved stagnation eller nedgang i konjunkturerne hviler pantegælden som møllestene om halsen på især de unge generationer, som trues med krise. Panthaverne vil jo fortsat have deres penge, og samtidig øger samfundet sit skattetryk for at kunne afbøde de sociale ulykker. Vi vil gøre vort til, at dette etiske, dette sociale og samfundskononomiske problem finder en løsning i samarbejde med de